

ת"פ 18972/07/13 - מדינת ישראל נגד אלעד ליברכט

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 18972-07-13 מדינת ישראל נ' ליברכט(עציר)

בפני כב' השופט ד"ר עמי קובו
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אלעד ליברכט (עציר)

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד נגה מזור שגב
ב"כ הנאשם: עו"ד אייל שמולביץ'

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום בביצוע עבירה של **אימים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום התגורר הנאשם בדירה בפתח תקווה. במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת בני זוג חברים שנפרדו מספר חודשים עובר למועד הרלוונטי לכתב האישום. במועד הרלוונטי לכתב האישום עבדה המתלוננת בבר בתל אביב (להלן: "**מקום העבודה**"). בתאריך 7.7.13, בשעה 05:00, עת נסעה המתלוננת ברכבה ממקום עבודתה, בצומת מרומזרת (להלן: "**המקום**"), הגיע הנאשם למקום עם אחר, כאשר האחר נוהג על האופנוע והנאשם ישוב מאחור (להלן: "**השניים**"). בנסיבות אלה, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה בה ובחברה בכך שצעק לעברה "אני ארצח אותך ואת מי שיהיה איתך, הכל בחיים זה עניין של זמן". בהמשך ובסמוך, עת הגיעה המתלוננת עם רכבה לרחוב ז'בוטינסקי ברמת גן, עקפו אותה השניים, הנאשם קילל את המתלוננת והשניים המשיכו בנסיעה. בנסיבות אלו, עצרה המתלוננת את רכבה והזעיקה את המשטרה.

ראיות לעונש

3. מטעם המאשימה הוגשה **הצהרת נפגעת עבירה של המתלוננת** לפי סעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001. בהצהרה מציינת המתלוננת כי הייתה במערכת יחסים עם הנאשם כ-5 שנים. במהלך חמש השנים הללו, היא פחדה להתלונן במשטרה, הנאשם לא הרשה לה לדבר עם אף אדם. לאחר שהנאשם החל לאיים על אמה של המתלוננת, המתלוננת התלוננה במשטרה בפעם הראשונה. המתלוננת עברה לגור עם אמה והוציאה צו הרחקה נגד הנאשם. למרות זאת, הנאשם המשיך להגיע לבניין של אמה ולאיים על המתלוננת. הנאשם היה דורש מהמתלוננת כסף, היה מחכה לה ונכנס לרכבה. המתלוננת ציינה כי היו מצבים שבהם הנאשם אף הכה אותה. כאשר השכנים היו מזעיקים משטרה, הנאשם היה מכריח את המתלוננת להגיד כי הוא לא עשה דבר. המתלוננת ציינה כי הנאשם לא מפסיק לאיים עליה, הוא אומר לה כי מטרתו בחיים היא

להרוג אותה, שהמתלוננת הינה בן אדם חי-מת ושברוב היא תמות. המתלוננת ציינה כי היא מפחדת מאוד מהנאשם, כי הוא בן אדם לא שפוי, נרקומן ועצבני.

4. מטעם ההגנה **העידה הגב' נופר קונטטה** (להלן: "**הגב' קונטטה**"). הגב' קונטטה העידה כי היא מכירה את הנאשם מזה כשנה. הנאשם משמש כאבא לשני ילדיה. הנאשם הבטיח לה כי ילך לטיפול פסיכולוגי.

טיעוני הצדדים

5. לטענת ב"כ המאשימה, עוה"ד תמיר גינדין ונדב רייכמן, הנאשם הודה והורשע בעבירת אימים שהופנו כלפי בת זוגתו לשעבר. הנאשם, ככל הנראה, לא השלים עם הפרידה. מדובר בקשר אובססיבי של הנאשם כלפי המתלוננת. מדובר באירוע חמור שהנאשם ביצע על רקע קנאתו למתלוננת, מדובר באימים בוטים. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מסוג זה נעה בין מאסר בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל. המאשימה טענה כי מתוך חומר החקירה עולה כי העבירה בוצעה לאחר תכנון ולא מדובר באירוע אקראי. הנזק הצפוי היה חמור, יכלה להיגרם פגיעה פיזית, כאשר מדובר במרדף על הכביש. כמו כן, מדובר בנזק נפשי שכן המתלוננת מרגישה שאין לה שליטה על חייה והנאשם יכול לפגוע בה ללא מורא ופחד. הנאשם הינו אדם צעיר, שחרף גילו הצעיר, הספיק לבצע לא מעט עבירות פליליות. לחובתו של הנאשם גמר דין ו-3 הרשעות קודמות בביצוע עבירות רכוש, אלימות, הפרת הוראה חוקית, החזקת סכין, כליאת שווא ועוד. בגזר הדין שניתן בעניינו של הנאשם ביום 20.9.06, מתאר בית המשפט את הנאשם כפגע רע לעצמו ולסביבתו וקובע כי אלמלא המהפך שביצע הנאשם בחייו, הוא היה ראוי למאסר מאחורי סורג ובריה לשנים רבות. המאשימה טענה כי אמנם הנאשם סובל מבעיות בריאותיות רבות וסובל מהתמכרות קשה לתכשירים נרקוטיים, אך אין בכך כדי להקל בעונשו, שכן הנאשם ביצע את העבירה חרף מצבו הרפואי, תוך שהוא מודע למעשיו. המאשימה עתרה למאסר ממושך בפועל, להפעלת מאסר מותנה במצטבר, הטלת מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

6. לטענת ב"כ הנאשם, עו"ד אייל שמולביץ', המאסר על תנאי בעניינו של הנאשם אינו חל. במקרים כאלה, שבהם ישנו ספק האם המאסר המותנה חל אם לאו, יש לפנות להלכה שנקבעה בדנ"פ 1558/03 **מדינת ישראל נ' אסד** וכן לסעיף 34 כא' לחוק העונשין, לפיהם יש לפרש את המצב לקולא. כמו כן, יש להסתכל על לשון גזר הדין, אשר מדברת על מאסר על תנאי בעבירות אלימות ולא בעבירות אימים. כמו כן, לא נכתב בגזר הדין כי המאסר על תנאי יחול על כל העבירות בהן הורשע הנאשם, ולכן יש להעדיף את הפרשנות המקלה, לפיה המאסר המותנה אינו חל. בנוסף, על כב' השופט שגיאה היה לחדש את המאסר המותנה ולא להאריך אותו, ולכן המאסר המותנה בטל. הנאשם סובל מבעיות בריאותיות רבות, הנאשם סובל מאי ספיקת כלי לב, ישנן המלצות לכריתת רגל (נ/1). הנאשם מטופל באוקסיקונטין במינון גבוה לשיכוך הכאבים (נ/1). מדובר בתרופה אשר מקבילה להרואין. תופעות הלוואי של תרופה זו הינן השפעה על המודעות, על היסוד הנפשי, הזיות, התנהגות לא יציבה ואלימה, אי שקט ועלייה בלחץ הדם. ב"כ הנאשם טען כי יש לתת לתופעות לוואי אלו משקל רב, והדבר אף מקביל להגנת השכרות. הנאשם נמצא במעצר כ-4 חודשים והינו סובל יותר מאדם בריא משהותו במעצר בשל מצבו הבריאותי. באשר לעבירה עצמה, טען ב"כ הנאשם כי אין מחלוקת כי מדובר באהבה נכזבת, אך הנאשם לא התכוון לפגוע במתלוננת. ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם נע בין אי הרשעה לבין מאסר בפועל למשך 7 חודשים.

7. הנאשם עצמו הביע חרטה על מעשיו. טען כי לא התכוון לפגוע במתלוננת, הדברים נאמרו מתוך כעס ותסכול.

דין

8. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש מאסר מאחורי סורג ובריה, עמוד 2

וזאת לצד עונשים נלווים.

קביעת מתחם העונש ההולם

9. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה, שהינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ובנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

10. במקרה דנן, **הערך החברתי** אשר נפגע הינו הזכות לשלום הציבור והזכות לשלוות נפשו, ביטחון וחירות פעולתו של הפרט. עמד על כך כב' השופט גולדברג בע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל** (6.9.89):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האימים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין".

11. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי נגרמה פגיעה משמעותית בערך המוגן. הנאשם איים על המתלוננת כי ירצח אותה ואת מי שיהיה איתה.

12. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב, כמפורט להלן:

א. ברע"פ 1293/08 **קורניק נ' מדינת ישראל** (25.6.08), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירת אימים כלפי בת זוגו בנפרד, ונדון ל-12 חודשי מאסר בפועל.

ב. בעפ"ג (מח' מרכז-לוד) 52083-12-10 **קפש נ' מדינת ישראל** (2.2.11), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בביצוע עבירת אימים כלפי גרושתו, ונדון ל-7 חודשי מאסר בפועל, יחד עם הפעלת מאסר מותנה, סה"כ 9 חודשים.

ג. בע"פ 5801/12 **אשורוב נ' מדינת ישראל** (7.2.13) נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בבית המשפט המחוזי על-פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של כליאת שווא ואימים, ועונשו של 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, נותר על כנו.

ד. בת"פ (פ"ת) 9052-02-09 **מדינת ישראל נ' רוטטויב** (20.1.10), הורשע הנאשם 2 בביצוע עבירת אימים, ונדון ל-12 חודשי מאסר בפועל, כאשר 9 מהם במצטבר לעונש שאותו ריצה הנאשם 2 באותה עת.

ה. בת"פ (כ"ס) 21895-07-13 **מדינת ישראל נ' קומימי** (1.10.13), הורשע הנאשם, במסגרת הסדר דיוני, בביצוע שתי עבירות אימים, ונדון למאסר בפועל למשך 10 חודשים, יחד עם הפעלת מאסר מותנה, סה"כ 12 חודשים.

ו. בת"פ (ב"ש) 27575-04-11 **מדינת ישראל נ' שמשון** (29.6.11) הורשע נאשם על יסוד הודאתו בשתי עבירות של אימים ובעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית, ונגזרו עליו 6 חודשי מאסר בפועל וכן הופעל מאסר על תנאי, סך הכל נדון הנאשם ל-9 חודשי מאסר בפועל.

ז. בת"פ (כ"ס) 40183-01-10 **מדינת ישראל נ' ביטון** (6.7.11) הורשע הנאשם על-פי הודאתו, עמוד 3

במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות של אימים ושל החזקת סם לצריכה עצמית, ונגזרו עליו 6 חודשי מאסר בפועל.

ח. בת"פ (ב"ש) 10/09 **מדינת ישראל נ' רוזין** (11.2.10) הורשע הנאשם, במסגרת הסדר טיעון, בשתי עבירות אימים, ונגזרו עליו 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ט. בת"פ (פ"ת) 19595-07-10 **מדינת ישראל נ' טקלה** (7.5.13), הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירות של אימים ושל התנגדות למעצר, ונדון לחודשיים מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

י. בת"פ (ת"א) 1333/08 **מדינת ישראל נ' קדוש** (10.2.10) הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות בעבירה של אימים, ונגזרו עליו 3 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

13. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 ט' לחוק), יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים:

א. **התכנון שקדם לביצוע העבירה**; נראה כי קדם תכנון לביצוע העבירה. הנאשם לא נתקל במתלוננת כך שתם נסעה ברכבה חזרה ממקום עבודתה, אלא המתין לה ודלק אחריה.

ב. **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה**; הנאשם איים על המתלוננת בעודה נהגת ברכבה, דבר אשר היה עלול לגרום לסיכון ציבור המשתמשים בדרך.

ג. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה**; הנאשם גרם במעשיו לפחד רב אצל המתלוננת. המתלוננת חוששת לחייה, כפי שניתן להיווכח מהצהרת נפגעת העבירה שהגישה המתלוננת.

ד. **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה**; הנאשם חווה אהבה נכזבת, הוא מסרב לקבל את הפרידה מהמתלוננת ואת סיום מערכת היחסים ביניהם.

ה. **יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו**; הנאשם אמנם סובל מבעיות רפואיות רבות ומטופל בתרופה לשיכוך כאבים במינון גבוה, אך אין בכך כדי להצביע על חוסר יכולתו של הנאשם להבחין בין טוב לרע ועל חוסר יכולתו להבין את מעשיו או את משמעותם.

ו. **הקרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק ה'1**; סבורני כי על אף תופעות הלוואי של התרופה אותה נוטל הנאשם, שלהן טענה ההגנה, לא ניתן להוכיח כי אכן הנאשם סבל מתופעות לוואי אלו כאשר ביצע את העבירה הנוכחית. אף אם סבל הנאשם מתופעות לוואי בעת ביצוע העבירה, לא ניתן לומר כי ביצע את מעשיו כתוצאה מתופעות לוואי אלו. לכן, לא ניתן לומר כי קיימת קרבה לסייג לאחריות פלילית ולא ניתן לתת לכך משקל לקולא.

14. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), סבורני כי **מתחם העונש ההולם** הינו החל ממאסר על תנאי ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל.

סוגיית הסטייה מן המתחם

15. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא. **שיקול ההגנה על שלום הציבור** אינו ממין העניין. **השיקול השיקומי** אינו מצדיק סטייה מן המתחם. הנאשם החל לבצע שינויים בחייו, כפי שניתן להיווכח מגזר דינו של כב' השופט רוזן מיום 29.9.06, וכן מגזר דינו של כב' השופט שגיב מיום 26.6.13. למרות

זאת ולמרות ההזדמנויות שניתנו לנאשם על ידי שני בתי משפט שונים ושני שופטים שונים, הנאשם שב ומבצע עבירות ואינו תופס את ההזדמנויות שניתנו לו בשתי ידיים. אשר על כן, סבורני כי אין בשיקול השיקומי כדי להוות הצדקה לסטייה מן המתחם.

גזירת העונש המתאים לנאשם

16. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

- א. **הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו;** הנאשם סובל מבעיות בריאותיות קשות ומורכבות ומובן כי הטלת עונש מאסר בפועל תפגע בנאשם. בהקשר זה יצוין כי הוגש על-ידי ההגנה קלסר עב כרס של מסמכים רפואיים, אשר תקצר היריעה מלהקיף את תוכנם.
- ב. **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב;** הנאשם נטל אחריות למעשיו והביע חרטה על ביצועם.
- ג. **עברו הפלילי של הנאשם או העדרו.** לחובתו של הנאשם גמר דין אחד ו-3 הרשעות קודמות, כאשר שתיים מן ההרשעות הינן בצירופי תיקים. הנאשם הורשע בביצוע עבירות רכוש, סמים, אלימות ועוד.

17. עוד יש ליתן את הדעת לשיקול **הרתעת היחיד** בגדרו של המתחם, וזאת בשים לב לעברו הפלילי של הנאשם ולכך שהיה במבחן בעת ביצוע העבירה. כן יש ליתן את הדעת לשיקול **הרתעת הרבים** בגדרו של המתחם.

18. באיזון בין השיקולים השונים סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה מידתית בחלקו האמצעי של המתחם, וזאת לצד קנס כספי ופיצוי, אשר יחד, ישקפו את שיקול ההלימה.

שאלת חבות ההפעלה של המאסר המותנה

19. התשובה לשאלה האם המאסר המותנה שהוטל נגד הנאשם הינו חב הפעלה ואם לאו טמונה בפרשנותו של התנאי. בית-המשפט אשר ניסח את התנאי הגדיר את התנאי בכך שהנאשם לא יעבור במשך שלוש שנים "עבירת אלימות כלפי גוף אדם". מובן הדבר שניסוח לפיו נאסר על הנאשם לעבור כל עבירת אלימות, כולל בחובו אף איסור על ביצוע עבירת איומים, הואיל ונקבע בפסיקה כי עבירת איומים הינה בגדר אלימות. יחד עם זאת, סבורני כי כאשר בית-המשפט צמצם את התנאי ל"עבירת אלימות כלפי גוף אדם", הרי שביקש בכך להוציא מגדר התנאי את עבירת האיומים, הואיל והערך המוגן בעבירת האיומים הינו שלווה נפשו של אדם. עבירת האיומים אינה פוגעת בגוף האדם, אלא בשלוות נפשו, ולפיכך סבורני כי התנאי אינו חל.

20. זאת ועוד, סעיף 34 כא' לחוק העונשין קובע כי אם "ניתן דין לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתו, יוכרע העניין לפי הפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת באחריות פלילית לפי אותו דין". כפי שקבע הנשיא ברק בדנ"פ 1558/03 **מדינת ישראל נ' אסד** (7.6.04), נקודת המוצא של סעיף 34 כא' לעיל הינה הפרשנות התכליתית. **השלב הראשון** אותו יש לבחון הינו לשונו של הדין והפרשנויות אשר אותן לשון הדין כוללת. במקרה דנן, יש לבחון אילו פרשנויות לשון התנאי שהוטל על הנאשם כוללת. התנאי שהוטל על הנאשם הינו ש"לא יעבור... עבירת אלימות כלפי גוף אדם". לשון התנאי יכולה לכלול את הפרשנות כי עבירת איומים הינה עבירת אלימות כלפי גוף אדם, וכן את הפרשנות ההפוכה, קרי, עבירת איומים היא איננה עבירת אלימות כלפי גוף אדם. **השלב השני** אותו יש לבחון הינו מהי הפרשנות התכליתית של הדין, ובמקרה דנן, מהי פרשנותו התכליתית של התנאי אשר הוטל על הנאשם. תכלית אחת של התנאי

הינה להרתיע את הנאשם לבל ישוב ויעבור עבירות אלימות כלפי גוף אדם, כלומר למנוע ממנו פגיעה פיזית בגופו של אדם. תכלית אחרת של התנאי הינה להרתיע את הנאשם מכל עבירת אלימות, כולל איומים. סבורני כי שתי התכליות האמורות הינן סבירות. **השלב השלישי** הינו בחירה בפירוש המקל עם הנאשם מתוך כלל הפרשנויות הסבירות. במקרה דנן, הפירוש המקל עם הנאשם הינו כי עבירת האיומים איננה עבירת אלימות כלפי גוף. עוד יש להעדיף פירוש אשר מעניק וודאות ובהירות לתנאי, וזאת לאור הכלל לפיו "אין עונשין אלא אם מזהירים". על-פי הפרשנות המקלה עם הנאשם, התנאי אינו חב הפעלה במקרה דנן.

21. למעלה מן הצורך, סבורני כי יש לאבחן בין פסק הדין אותו הגישה המאשימה, ע"פ 6240/10 **סלסנר נ' מדינת ישראל** (23.8.11), לבין המקרה דנן. פסק הדין הנ"ל קובע כי עבירת האיומים הינה עבירת אלימות, אך בכך לא סגי. בעניינו המחלוקת איננה האם עבירת האיומים הינה עבירת אלימות, אלא האם מדובר בעבירת אלימות כלפי גוף אדם.

22. יתר על-כן, בית-משפט השלום בת"פ 8766-12-10 האריך את התנאי שהוטל על הנאשם, ובמקביל הטיל על הנאשם מאסר על תנאי נוסף, וזאת לניגוד לאמור בסעיף 56(א) לחוק העונשין, אשר קובע כדלקמן:

"בית המשפט שהרשיע נאשם בשל עבירה נוספת **ולא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מאסר רשאי**, על אף האמור בסעיף 55 ובמקום לצוות על הפעלת המאסר על תנאי, לצוות, מטעמים שיירשמו, על הארכת תקופת התנאי, או חידושה, לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים, אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות הענין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי".

23. בנסיבות אלה, נדמה כי הארכת התנאי הייתה תוך חריגה מסמכות. משבחר בית משפט השלום הנכבד להטיל על הנאשם מאסר על תנאי, הרי שלא היה מוסמך להאריך את התנאי שהיה תלוי ועומד נגד הנאשם.

24. לאור האמור לעיל, סבורני כי המסקנה היא שהתנאי אינו חל.

הרכיבים הכספיים

25. בשל מעשיו של הנאשם, נגרמה למתלוננת עוגמת נפש רבה. כמו כן, המתלוננת סובלת מתחושת פחד קשה בשל מעשיו של הנאשם. לכן, יש להטיל על הנאשם, בנוסף לקנס הכספי, אף תשלום פיצוי למתלוננת.

סוף דבר

26. **אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:**

- א. **7 וחצי חודשי מאסר בפועל**, שמנינם מיום מעצרו, 8.7.13.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר כל עבירת אלימות, לרבות איומים.
- ג. קנס כספי בסך של 1,000 ש"ח או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בשני תשלומים חודשיים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 1.4.14. לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיידי.
- ד. פיצוי כספי למתלוננת, עדת תביעה 1, בסך של 2,500 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית-המשפט עד ליום 1.3.14 ויועבר למתלוננת בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה.

כל סכום שיופקד בקופת בית-המשפט ייזקף תחילה לתשלום הפיצויים, והיתרה לתשלום הקנס.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, ד' אדר תשע"ד, 04 פברואר 2014, במעמד הצדדים.

חתימה